

- Paul deSombreff

De Comtesse

b:k light

Dit is een uitgave van Booklight – dienstverlenende uitgeverij
Zie voor een overzicht van al onze titels (ook als e-book)
www.booklight.nl

© 2012 A. van der Maesen / Booklight
ISBN 9789491472046
NUR 332

Ontwerp: We love it when a plan comes together.
Omslagafbeelding: Antoine van der Maesen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag, in welke vorm of op welke wijze dan ook, worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted or stored in any form or by any means without written permission of the publisher.

www.booklight.nl

b:k light

Hoofdstuk 1

Amsterdam

Veel méér drank, om straal bezopen te worden, had hij niet nodig. Jan kende inmiddels zijn maat. De laatste maanden leken zich aaneen te rijgen tot één roes. Hoewel zijn lichaam leek te wennen aan de hoeveelheden, kon hij nog steeds niet tegen alcohol. Misselijkheid was een onderdeel van zijn leven geworden.

Glazig keek hij om zich heen. Dit was een perfecte kroeg, waar ze hem kenden als de ‘professor’. Toch kon hij hier verdwijnen in de bruisende anonimiteit en zuipen tot hij er bij neer viel. Als het zover was, zorgde een medewerker voor een taxi die hem thuis afleverde. Voor een extra fooi zou de chauffeur hem naar binnen. Na weer een onrustige nacht werd hij dan ’s morgens wakker met een houten kop, vervloekte zijn zwakte, nam een douche en was weer professor Jan Derksen, die een geschiedeniscollege kon geven. Het zou beter zijn om iets te eten in plaats van de ochtendborrel, maar zijn maag kwam in opstand bij die gedachte. Hij zou beter moeten weten. Het koste hem moeite om zich te concentreren, de helderheid te betrachten nodig om zijn kennis op de studenten over te brengen. Soms ging het fout. Ook de uitnodigingen om lezingen te geven werden zeldzaam. Af en toe kwam er een uit Frankrijk, zoals laatst. Wanneer hij die lezing moest geven, kon hij zich nu niet herinneren. Het deed er ook niet toe, zijn leven was een grote puinhoop. Alles stond op zijn kop vergeleken met twee jaar geleden.

Onbeschaamd krabde Jan zijn kruis. Ook daar zat het niet goed. De eerste maanden na zijn fabuleuze ontdekking van de ‘Beestengrot’ – een grot met cro-magnon tekeningen ouder en mooier dan Lascaux – leek het alsof Maggie hem al zijn fouten had vergeven. Zelfs seks hadden zij vaker. Zij leefde op in het licht van de schijnwerpers, die op hem gericht waren.

Terwijl hij zich afvroeg waarom het weer was misgegaan, werd zijn gezichtsveld gevuld door een blond wezen dat zich over hem heen boog.

‘En, wat geeft mijn schat mij te drinken,’ snerpte een schelle stem in zijn oren. Jesses, niet nu hè. Zo’n del kon hij missen als kiespijn. Hulpzoekend keek hij rond. Maar zolang de professor niet van zijn stoel viel, bekommerde niemand zich om hem. De blonde wist dat blijkbaar en drukte zich tegen hem aan. Onwillig weerde hij zwakjes af. Zij was echter vastberaden een drankje te bemachtigen en drukte haar borsten in zijn gezicht.

‘Nou, komt ie nog of komt ie niet, honnepon.’ Dikke, vuurrode lippen zweefden voor zijn ogen en een beringde hand greep onder de tafel in zijn kruis. Geschokt schoot hij overeind. Nu was het genoeg. Zijn lange arm schoot omhoog en wenkte dringend naar een serveerster. Hij bestelde twee drankjes bij het jonge ding, dat met moeite haar gezicht in de plooi hield en keek met afschuw naar de vrouw aan zijn tafeltje. Hij was het slachtoffer van een oudere hoer. Haar beringde hand gleed over zijn gezicht. Hij rilde. Mijn God, dat het zover met hem gekomen was. Hoe kwam hij van haar af?

‘Jij wilt vast ontdekken wat er onder mijn kleren op jou zit te wachten,’ kwekte ze net op het moment dat de serveerster de drankjes op tafel zette. Beschaamd sloot hij zijn ogen en probeerde haar weg te denken. Maar zij zat er nog en zijn ogen zogen zich vast aan de rode lippen die Port naar binnen slurpten. Ze greep de serveerster bij een arm en bestelde hetzelfde. ‘Maak er maar gelijk twee van, liefje. De professor en ik hebben een hoop te bespreken.’

‘Nee nee, nee.’

‘Wat zeg je schat, wil je niets meer drinken,’ zeiden de lippen terwijl haar fletse ogen hem inschatten.

‘Nee. Wij hebben niets te bespreken.’ Moeizaam stond hij op en wankelend keek hij haar recht aan. ‘Ik ga naar huis. Drink je Port maar alleen.’ Met onvaste stappen liep hij door de drukte naar de bar.

‘Tering kerel. Als je maar niet denkt dat je niet hoeft te betalen.’ Ze stond op en kwam hem achterna. Haar schelle stem trok de aandacht.

Zwaar leunend op de bar, haalde hij vijftig euro uit zijn borstzak en wapperde hiermee naar de barkeeper.

‘Afrekenen, alsjeblieft,’ was het enige dat hij uit kon brengen, voordat de blonde aan zijn arm trok.

‘Ja, en denk er om dat deze teinglijjer ook mijn drank betaald. Dat heeft ie beloofd. Ik wil er trouwens nog wel een.’ De hoer genoot van de aandacht.

‘Nee, de drankjes aan tafel waren van mij, de rest zoekt ze maar uit. Ik ben geen liefdadigheidsinstelling.’ Een tas kwam op hem af, raakte hem zodat hij zich amper staande hield. De situatie werd gênant. Smekend keek hij de grijnzende barkeeper aan. Voordat die wat kon regelen, had hij meer klappen te pakken en stond het op sensatie beluste publiek in een kring te joelen. Gelukkig werd hij ontzet door de breedgeschouderde, hem gunstig gezinde Kees. De uitsmijter begeleidde de luid protesterende hoer naar een hoek van de zaak.

‘Wel er aan zitten, maar niet betalen hè, oude vieze vrek,’ schreeuwde ze voordat hij, vijftig euro lichter, buiten tegen de gevel leunde. In deze kroeg kon hij voorlopig niet meer komen. Rillend in de frisse nachtlucht kon Jan met moeite het klapperen van zijn tanden onderdrukken. Dit kon zo niet langer. Waar was de Jan van twee jaar geleden gebleven?

Een taxi reed voorbij. Hij wenkte, maar zelfs die zagen hem niet meer staan. Met moeite maakte hij zich los van de muur en keek om zich heen. Nergens een taxi, dan maar lopen. De weg naar huis kon hij dromen, maar in deze conditie zou het een lijdensweg worden. Bij de eerste lantaarnpaal was het raak, zijn maag draaide. Net op tijd kotste hij de rotzooi in de goot. Diep voorovergebogen, zich vasthoudend aan de paal, leek het uren te duren voordat hij zich, leeg van binnen, oprichtte. Met een smoezelige zakdoek veegde hij de resten rond mond en neus weg. Zijn maag verkrampde door de penetrante, zure lucht, maar was leeg en de duizeligheid verdween naar de achtergrond. Licht in het hoofd wankelde hij naar de volgende paal. Drie steunpunten verder zag hij een taxi, stapte de straat op en wenkte heftig. God zij geloofd, de grote Mercedes kwam voor hem tot stilstand.

Jan zat in zijn lievelingsstoel en dacht na. Voor hem, op de lage salontafel, stond een fles cognac. Thuis gebruikte hij geen glazen meer. Zijn trillende hand strekte zich naar het vocht, maar iets hield hem tegen en hij leunde voorzichtig achterover.

De ellende was begonnen nadat hij ontdekt had dat zijn publiciteitsgeile echtgenote er een vriendje op nahield. Waarschijnlijk was hij de laatste die er achter was gekomen. Hij, de slome duikelaar, had niets gemerkt, totdat hij op een avond, door een foute planning, voor een lege collegezaal had gestaan. Thuisgekomen had hij zijn vrouw in de armen van een lange, gebruinde man gevonden. Verbijsterd had hij toegelaten dat de man zich rustig had aangekleed en gegaan was. Daarna was Maggie woedend over hem heen gevallen, alsof zij h em betrappt had op een verhouding. Haar opgehoopte frustraties had zij die avond in één keer in zijn gezicht gegooid en gezegd dat zij hem zou verlaten. Te geschokt om te reageren, was hij in de logeerkamer in een droomloze slaap gevallen. De volgende dag had hij college gegeven alsof er niets gebeurd was, maar werd 's avonds met zijn neus op de feiten gedrukt. Er zat een nieuw slot op de deur en Maggie verwees hem schreeuwend naar de garage waar twee koffers op hem stonden te wachten. Hij was het huis uitgezet. Ontdaan had hij onderdak gevonden bij een vriend, had zich de volgende dag ziek gemeld en een afspraak met zijn advocaat gemaakt. De rest was een pijnlijke herinnering. Hij had zijn huis aan haar moeten laten en woonde, in afwachting van de scheiding, in een klein flatje.

Daar woonde hij nu nog, lang nadat de scheiding uitgesproken was. Zijn lichamelijke en geestelijke gesteldheid waren sindsdien achteruit gegaan. Dat beangstigende, Franse avontuur had hem roem gebracht, goede toekomstverwachtingen en hem met zijn gezin herenigt. Maar de euforie had nog geen jaar geduurd. Hier zat hij dan, weer een jaar later, een wrak, bijna aan de alcohol verslaafd. Weg eigenwaarde, weg daadkracht en vastberadenheid en weg hoop. Dit was het eindpunt, tenzij hij er nu iets aan zou doen. Een trieste glimlach gleed over zijn vermagerde gezicht. Door zijn slechte eetgewoonten was hij sterk afgevallen. Het

scheelde niet veel of hij was op het gewicht van voor zijn huwelijk.

Moeizaam stond Jan op, liep naar de kleine badkamer en keek in de vlekkerige spiegel. Dat gezicht met bloeddoorlopen ogen kon niet van hem zijn. Opgezet door alcohol, wallen onder de ogen en diepe rimpels in het voorhoofd, het loog er niet om. Een oude vent van vierenveertig keek hem aan.

Hij bleef staren. 'Zo niet meer. Dit is de laatste keer dat ik je zo wil zien!' Walgend struikelde hij haastig de zitkamer in en plofte in zijn stoel. Verward door een caleidoscoop van beelden, viel hij in slaap.

Een onophoudelijk, indringend geluid wekte hem. Versuft keek hij om zich heen en herkende het gepiep van de telefoon. Met knipperende ogen keek hij op zijn horloge. Jesses, één uur. Welke idioot belde zo laat. Vast fout aangesloten. Nieuwsgierigheid won het niet van berusting en hij liet het toestel piepen.

Hoofdstuk 2

Parijs/Chatelait

Het was druk in de Rue Rivoli. Mensen gaapten voor etalages, wrongen zich langs elkaar, als een snelle stroom die westwaarts naar Place de la Concorde vloeide. Met flinke pas bewoog Celine zich elegant door de menigte. Ze was laat en 'Le Grand' was nog niet in zicht. Enfin, ze zouden wachten en niets van hun ongeduld laten blijken, de heren die veel geld wilden verdienen. Zij kon het zich permitteren te laat te komen.

Het stoplicht van de laatste kruising stond op rood en ze wachtte ongeduldig. Haar gedachten waren bij de bespreking met een mix van oude en nieuwe zakenrelaties. Henri had deze belangrijke zaak aan haar toevertrouwd. Als een van de weinige in zijn concern had zij de benodigde kennis en zijn vertrouwen. Eindelijk kon zij laten zien dat ze in Parijs thuishoorde en dus niet weggemoffeld in de Normandie. Natuurlijk was het in en rond het kasteel goed toeven, maar er was te weinig actie. Het was een verrassing dat Henri haar idee had overgenomen en haar de zaak liet regelen. Het licht sprong op groen en ze liep in de stroom voetgangers mee.

'Celine. Hé Celine!' Alert keek ze om. Zich met moeite staande houdend zag ze iemand zwaaien aan de overkant. Ze verstijfde. Verdomd, Janice probeerde uitbundig haar aandacht te trekken. Het licht sprong op rood terwijl ze midden op de rijbaan stond. Luid getoeter en ruwe opmerkingen werden naar haar hoofd geslingerd. Met enkele stappen stond ze op het veilige trottoir en keek om. Veel mensen, maar niet de opvallende vrouw. Nee, ze had zich niet vergist, want ze kende het beeldschone uiterlijk van haar concurrente.

Na een wisselende relatie van twee jaar was ze met Henri getrouwd. Een jaar later was de spanning verdwenen. Hij had haar buitengesloten, zowel in zaken als in zijn privé-leven en haar gedwongen op het landgoed te wonen. Hoewel dit niet strookte met haar karakter, had ze dat

aanvaardt en zich met passie geworpen op het fokken van paarden. Ze leefde geïsoleerd en haar contacten met de zakenwereld losten op.

Toen Henri een verhouding begon met een beeldschoon niemendalletje, had zij hem ter verantwoording geroepen en die affaire in de grond geboord. Toch had ze niet de macht om Henri alleen aan haar te binden, ondanks de geheimen die ze samen deelden.

Machteloos was ze toen hij een verhouding met Janice begon. De elegante, jonge vrouw combineerde grote schoonheid met intelligentie. Bovendien was haar vader een invloedrijk en machtig man, grootaandeelhouder van het concern dat straks een contract met haar zou sluiten. Ze grinnikte. Zo raar zat het leven soms in elkaar. Maar waarom had Janice haar aandacht willen trekken, waar was zij?

Celine keek op haar horloge. Tien over elf. Ze balanceerde op de grens van wat ze zich kon permitteren en haastte zich naar de ingang van het 'Le Grand'.

Celine had haar herkend. Waarom was ze de 'trut' gevolgd? Ze wist waar ze heen ging. Waarom had ze haar aandacht willen trekken? Impulsief handelen was haar niet vreemd, maar dit... Had ze een ongeluk willen veroorzaken? Nee, zo makkelijk kwam ze niet van haar rivale af. Dat was ook niet nodig. Anderen zouden er voor zorgen dat zij de enige aan Henri's zijde zou zijn. Waarom zocht ze dan contact? Wilde ze waarschuwen? Onwillekeurig haalde Janice haar schouders op, rechte haar rug en stak de drukke straat over in de richting waar Celine in de mensenmassa verdwenen was. Haar koude blik deed geen afbreuk aan haar schoonheid, maar hield mannen op een afstand.

De directeurs van het multimedia bedrijf reageerden opmerkelijk beminnelijk op haar late komst en haar adviseurs durfden haar niets te verwijten. De bespreking was bikkelhard, maar was in een goede sfeer verlopen. Celine kon tevreden zijn. De voorovereenkomst was, uren later, door beide partijen getekend en na een glas Champagne waren ze uit elkaar gegaan.

Uitgewoond en met een sterke behoefte aan een moment rust, kon Celine zich niet ontdoen van vage onrustgevoelens. Terwijl ze naar de chique, warm aangeklede lounge liep, liet ze de deal nogmaals door haar gedachten gaan. Haar adviseurs, die ze samen met Henri had uitgezocht, hadden niets aan het toeval overgelaten. De voorbereiding had maanden geduurd. Internetdeals waren dan misschien geen hype meer, maar er waren vermogens mee te verdienen. Internet bleef de toekomst. Deze overeenkomst stelde een groot deel van Henri's vermogen veilig. In een beter 'beursklimaat' kon het zich door een beursgang meer dan verdubbelen. Waarom dan die twijfel?

Een ober verscheen geruisloos en ze bestelde een halve Pouilly Fumé en een sandwich. Uiteindelijk had ze wat te vieren. Celine kruiste haar benen, trok haar jurk iets op en keek om zich heen.

Janice zag haar ogen groter worden. Dat was Celine's enige reactie op haar onverwachte verschijnen. Het woord 'trut' zou ze nooit meer op haar rivale plakken. De vrouw waar ze op neerkeek en die haar starende blik krachtig beantwoorde, was alles behalve dat. Toch wist zij niet dat ze gevangen zat in een dodelijk web van intriges.

In een impuls had Janice besloten om Comtesse Celine de Breaux te waarschuwen. Geen medeleven of fair play, maar extra uitdagingen speelden een rol bij haar besluit. Het spel werd spannender. Celine was een vechtjas, maar inzicht in haar onmogelijke situatie kon het 'gevecht' bekorten en dan kon Janice haar aandacht op andere zaken richten.

Celine maakte een uitnodigend gebaar en Janice ging tegenover haar zitten. La Comtesse was knap ondanks tekenen van vermoeidheid. Foto's konden innerlijke kracht nooit helemaal weergeven. Haar intelligentie en zakelijke deskundigheid waren uit de stukken naar voren gekomen. Janice had alles aandachtig gelezen en het had haar nieuwsgierigheid naar de echte vrouw achter de verhalen nog meer geprikkeld. Hier zat ze dan. Haar hart klopte sneller en een glimlach kroop rond haar mond.

'Je bent niet echt geschokt', was een opening. Niet subliem, maar het kon er mee door.

‘Nee, ik verwachtte je.’ Als twee kemphanen observeerden zij elkaar, totdat Celine een ober wenkte.

‘Wat mag ik je aanbieden, of heb je geen trek?’ De woorden, de toon waren neutraal, niet venijnig. Hoe was Celine zo ver gekomen? Ook die laatste, grote stap het huwelijk met Henri, was in nevelen gehuld.

‘Ricard.’ De ober verdween en in de lounge was het rustig. Juist die sfeer leek de spanning tussen hen verder op te bouwen.

‘Zo gewoontjes. Wat wil je?’ De vaststelling had een vleug sarcasme en verbrak haar innerlijke onrust.

‘Ik wist dat je een bespreking had en wilde je ontmoeten.’ Rustig, stap voor stap, hield Janice zich voor. Bij deze vrouw werden ondoordachte woorden een valkuil voor jezelf. Ze schonk wat ijswater op de Ricard, de drank vertroebelde en ze nam een teugje.

‘Daar zat ik niet op te wachtten, maar het is wel interessant.’ Het nietszeggende antwoord van Celine bracht haar in verwarring. Celine hief haar glas. ‘Op dit moment.’ Janice nipte van de naar anijs smakende drank.

‘Je weet het nog niet, maar jouw spel is gespeeld.’ Geen reactie, de donkere ogen van Celine bleven uitdrukingsloos. ‘Kijk naar de grote lijnen en je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Ik ben intelligent genoeg om te weten wat jij wilt, maar ik geef toe dat ik niet alles begrijp. Vooruit Janice, wat wil je?’

‘Je leven staat op het spel.’ Weer geen reactie. Natuurlijk niet. Celine had meer met haar leven gespeeld. ‘Ik zeg dit niet omdat ik medelijden heb, of je wil helpen. Ik wil gewoon dat je het weet.’

‘Dank je voor de boodschap. Ik neem aan dat wij elkaar verder niets te zeggen hebben. Een plezierige avond.’ Celine maakte aanstalten om op te staan.

‘Ze had er begrip voor, maar wist niet waarom; dat is een mooi graf-schrift.’ Celine keek nu op haar neer en rond haar ogen vormden zich kleine lachrimpeltjes.

‘Voordat ik daar lig, is jouw wereld al uiteengevallen.’ Zonder zich nog om haar te bekommeren, verliet ze elegant de lounge. Haar achter-

kant is net zo mooi als haar voorzijde, was de laatste gedachte van Janice voordat Celine uit haar zicht verdween.

Celine kon zich amper beheersen. Hoewel goed verborgen, was ze geschokt door de koele mededeling van Henri's maîtresse. Janice had ijskoud haar dood aangekondigd. Ze wankelde en hield zich vast aan een lantaarnpaal. Wie en waarom wilde van haar af. Had het iets met de deal te maken? Henri? Ze schudde haar hoofd, keek om zich heen. Ze wenkte een taxi en noemde het adres van een intieme bar. Daar kon ze rustig de zaken op een rij zetten. Haar gedistingeerde koffertje klemde ze onwillekeurig steviger onder haar arm en onrustig gleed haar blik over het langsglijdende verkeer.

Gezeten aan een tafeltje achter in de bar, kon ze weer helder denken. De ingetogen sfeer en de rust op dit vroege uur gaven haar het respijt dat ze nodig had. Een aantal mogelijkheden verwierp ze, maar Henri's naam kwam iedere keer terug. Haar hersens weigerden dat te geloven, maar zijn naam bleef over. Waarom? Ze nam een slok van haar whisky. Haar slanke, verzorgde handen openden de koffer, pakten een minilaptop en zetten hem aan. Haar vingers vlogen over het toetsenbord en de redenen verschenen op het scherm. Haar wijsvinger gleed over het touchscreen en veranderde de volgorde en nog eens. 'Je kent hem, kruip in zijn denkpatronen.' Na vijf minuten verscheen het resultaat op haar scherm en in gedachten completeerde zij het beeld.

Zij weet te veel
heeft inzicht in mijn zaken
kent mijn contacten
kent mijn geheimen
is lastig
wil te veel
is niet meer spannend, er zijn zoveel anderen
is te intelligent
laat zich moeilijk manipuleren

kent mijn duistere zijde

Ik wil haar nog
wil haar niet meer...
dus moet ze uit mijn leven verdwijnen.

De conclusie was schokkend. Als een andere man tot een dergelijke conclusie zou komen, had zij zich daar bij neer kunnen leggen. Een scheiding en vermogen als toegift zouden haar tevreden stellen. Zo niet bij Henri. Niet voor niets had ze een regelkje vet gedrukt.

Janice had gelijk. Als Henri van haar af wilde, om welke reden dan ook, zou het snel en definitief zijn. Een gewone zakenman kon het een en ander hebben. Maar, en dat wist Janice niet, het hoofd van het 'Syndicaat' kon zich geen enkel risico permitteren. Celine had er nooit bij stilgestaan, maar wist dat zij een grote risicofactor was.

Zij kende zijn legale bedrijven, een groot handelsconcern en een beveiligingsbedrijf, dat duizenden dossiers over allerlei mensen bezat, van binnen en van buiten. 'Maar, ik ben een van de weinige mensen op de wereld die weet dat Henri het ongrijpbare hoofd van een misdaad-syndicaat is.' De zin leek in haar hoofd in neonletters op de lichten.

Waren er andere redenen? Was hij veranderd na zijn zware ongeval? Kleine, onopvallende details zwierven door haar gedachten. Zijn paranoia trekjes, die ze had afgedaan als de gevolgen van spanning, drongen zich op de voorgrond. Was er meer? Had Henri zijn tweede man nog wel in de hand? Was hij nog wel het onzichtbare en onbetwistbare hoofd van het Syndicaat?

Henri was altijd met de tijd meegegaan. Een paar jaar geleden had hij daarom een tweetal vreemde whizzboys aangenomen, die zich ontpopten tot een soort moderne gangsters. Een rilling liep over haar rug. Het duo was vreemd, kil en meedogenloos, achter hun computers en in zaken. Zij had hen ontmoet, maar nooit de behoefte gevoeld om haar kennis over hen te verdiepen. Het werd tijd om dat te veranderen.

Celine leunde achterover en staaarde naar de bar. Angst lispelde in haar buik, haar hart sloeg sneller en ze sloot haar ogen. 'Stommeling,

waarom heb je dit niet willen zien.'

Twee en half jaar geleden had zij Henri het leven gered en niet veel later had hij haar ten huwelijk gevraagd. Ze had niet gearzeld. Een huwelijk met deze machtige man bracht haar naar de top van de ladder en was een praktische oplossing voor een aantal problemen. Maar in het licht van de laatste ontwikkelingen leek het huwelijk een door hem opgezette val. Zij was er met open ogen ingelopen.

'Trut!' De barman en de ober keken verbaasd en een enkele gaste draaide zich naar haar toe. Ze beheerste zich en een ingetogen lach deed het moment vergeten. Ze borg haar laptop in het koffertje en maakte een betaalgebaar. Even later stond ze buiten, stapte in de bestelde taxi en noemde het adres.

'Mais oui Madame, c'est une bonne soirée.' Gelukkig hield de chauffeur verder zijn mond en was zij op weg naar haar beste vriendin. Henriëtte had een onbestemde leeftijd en uiterlijk, en was waarschijnlijk de enige persoon die ze kon vertrouwen. Maar Henriëtte kende Henri's duistere kant niet. Dat kon haar in gevaar brengen. Nerveus knipperde ze met haar ogen. Nog even en ze kon uithuilen.

Hoofdstuk 3

Parijs/16e Quartier

Het luxe appartement was goed geïsoleerd tegen verkeersgeluiden en herrie die burens konden veroorzaken. De stilte werd verbroken door het vioolspel van Vanessa-Mae, een mix tussen klassiek en modern. Ondanks de goed functionerende afzuigkap in de open keuken, hing er in de kamer een lichte geur van kruiden en gestoofd vlees.

Maurice leunde achterover op de brede bank, sloot zijn ogen en genoot van beiden. De muziek versterkte de emotionele gevoelens, die door de geur gewekt werden. Het pittige aroma bracht hem terug naar zijn jeugd, een ongecompliceerde tijd. Als kleine jongen was hij nooit bang geweest. Na nieuwe ontdekkingen of teleurstellingen had hij steun kunnen zoeken bij zijn moeder. Haar grove handen hadden hem gestreeld en zijn zelfvertrouwen hersteld. Veel te vroeg was ze overleden en had hij niet meer kunnen schuilen. Zijn leven werd een woeste ontdekkingsreis, een trip waarin de dood op de loer lag.

De tonen van “Classical Glas” ontlokten hem een treurige lach. Na het dieptepunt, de dood van zijn moeder, had hij in een roerige tijd carrière gemaakt. De dood keek mee, maar Magere Hein werd meestal door hemzelf geroepen. Balanceren op een slap touw was lastig, maar zijn ervaring en een arsenaal aan mensen en hulpmiddelen hielden hem in evenwicht en uit de wind. Dat voor- en nadeel had je, als je de op één na de hoogste man was van het Syndicaat.

Maurice richtte zich op en snoof de zwakker wordende geur op. Hij had zichzelf goed verwend op deze ‘vrije’ avond. Natuurlijk, vrij was hij nooit, zijn zaken waren niet gebonden aan ochtend of avond. Maar naar mate hij ouder werd, permitteerde hij zich momenten van ontspanning. De bloedrode draad in zijn leven kon niet altijd gespannen staan.

Zijn hand pakte het hoge Bordeauxglas van de, met prachtige patronen geëtsde, glazen salontafel. Hij nam een slok van de exquise wijn

en keek rond, trots op zijn verworvenheden. Zijn smaakvol ingerichte appartement straalde mannelijkheid uit. In gedachten verzonken stond hij op, liep naar het notenhouten buffet en staaarde naar een vreemd gevormde, glazen schaal. Vroeger, lang geleden, had hij een dergelijk object niet eens zien staan. In de loop van de jaren, in dienst van Henri, had hij veel geleerd. Hoe zich te gedragen, kunst te waarden, je te uiten, maar vooral om op afstand zaken te regelen, zonder directe betrokkenheid. Natuurlijk had hij in het eerste decennia zijn handen uit de mouwen moeten steken en zelf veel geregeld. En nog, indien noodzakelijk, handelde hij persoonlijk de zaken af. Maar met het stijgen van de jaren groeide zijn ambitie en daarmee de noodzaak om uit het zicht van de politie, de sûreté en andere concurrerende organisaties te blijven.

Slechts een enkeling wist dat 'zijn' Syndicaat in werkelijkheid door Comte Henri de Breaux werd geleid. Ooit had hij voorzichtig onderzocht of hij deze band kon verbreken, maar Henri had hem venijnig op zijn vingers getikt en hij had het niet meer geprobeerd, tot voor kort.

Ondanks dat Henri een machtige man was, eigenaar van een groot concern, kwam hij zelden in de publiciteit. Maar zo'n twee jaar geleden had hij veel pers gekregen. Hij was geroemd als financier van een expeditie die een enorme grot ontdekt had. De grot met goed geconserveerde, voorhistorische tekeningen was zo belangwekkend voor de geschiedenis, dat hij zelfs door de president was gedecoreerd, evenals de twee andere overgebleven leden van de expeditie. Niemand wist dat het feitelijk een avontuurlijke, maar dwaze jacht op een enorme schat was geweest. Daarbij waren een aantal van zijn mensen gedood. Ook Henri's leven had aan een zijden draad gehangen, vastgehouden door de vrouw waar hij maanden later mee trouwde.

Maurice bewonderde Celine, die toen in de legale organisatie van Le Comte een topmanager was. Hij kende haar dossier uit zijn hoofd en had respect voor haar intelligentie en doorzettingsvermogen. Natuurlijk was zij een rasoportuniste en had de geboden kans met beide handen aangepakt.

Maurice liep terug naar de bank, schonk nog een glas wijn in en snoof luidruchtig. Hij nam een grote slok en dacht aan dat prachtige lichaam dat hij één keer zonder elegante kleding had gezien. Wat een vrouw! Zijn ademhaling werd zwaarder en even gaf hij toe aan wilde gedachten. Een paar maal zogen zijn longen zich vol lucht en zijn gelijkmoedige rust keerde terug. Wat overbleef was een gevoel van spijt.

Dit was de moeilijkste opdracht van zijn leven en Henri had hem hiermee onaangenaam verrast. Maar het feit dat Celine hem binnen het Syndicaat wist te plaatsen, was schokkend. De risico's waren te groot. Zolang Henri zijn paranoïde trekjes kon beheersen en zij een 'goede' vrouw en zakenpartner was, kwam zij niet in de gevarenzone. Maar Le Comte werd steeds meer paranoïde en wantrouwde iedereen. En er was meer, waardoor Celine een risico werd. Henri had twee nieuwe krachten aangetrokken, computerexperts. Deze mannen hadden zich ontpopt als gewetenloze gangsters van de nieuwe generatie; intelligent, hard en dodelijk. Door kennis en nietsontziende wreedheid klommen zij snel in de organisatie. Omdat ook Celine een computerexpert was in het legale bedrijf van Henri, hadden zij elkaar ontmoet. Nieuwsgierig had zij de twee mannen nagetrokken en was gestuit op nog meer gegevens over de organisatie van het Syndicaat, de grote betrokkenheid van Henri en andere hooggeplaatste personen. Hoewel zij dacht dat Henri de tweede man was, een soort façade, werd het nu tijd om haar uit de weg te ruimen.

'Doe het discreet Maurice en laat het een ongeluk zijn,' had Le Comte hem verzocht. 'En Maurice,' had hij met zachte stem toegevoegd, 'laat haar niet lijden.'

Onwillekeurig gleed zijn blik naar de handy op tafel. De bevestiging van haar dood kon nu ieder moment komen, eeuwig zonde, maar onvermijdelijk. Hij schrok door het plotselinge driftige piepen dat uit de handy kwam, schakelde op ontvangst en luisterde gespannen.

—

Henriëtte had haar niet echt kunnen helpen. Natuurlijk had zij begrip voor de eenzame ziel die voor haar zat, maar Celine wist dat de hand die haar troostte de enige steun was die zij kon verwachten. Haar oude vriendin had aangevoeld dat er meer was dan zij kon of wilde vertellen, maar had niet aangedrongen. Haar warmte verdreef een moment de nervositeit en de angst. Celine zocht naar een uitweg die er niet was. Na een paar uur was ze opgestapt. Een flinke wandeling naar haar eigen woning in Parijs, waarvan ze de laatste tijd zelden gebruik maakte, zou haar goed doen.

Ze ademde diep de kille avondlucht in en verdreef de rommelige gedachten. De jas, geleend van Henriëtte, was hoog dichtgeknoopt tegen de kilte. Snel liep ze over de Quai langs de Seine die Parijs in twee delen splitst. Het werd mistig en ze versnelde haar pas. De buurt was niet gevaarlijk, maar je wist het maar nooit. Het was ongewoon stil op de Quai. Af en toe dook een auto op uit de mistflarden. Gelukkig was ze bijna thuis. In gedachten verzonken stapte ze het trottoir af en stak over.

Plotseling fel licht. Celine schrok en hief afwerend haar arm omhoog tegen de verblindende koplampen. Het gegrom van een krachtige motor brak haar verstarring. Vloeiend kwam ze in actie en wilde naar de overkant rennen, maar door de onverhoedse start zwikte ze door haar enkel en viel. Lichten stormden op haar af. Panische angst stuwde haar overeind. Ze gilte van pijn en zwikte weer door haar enkel. 'Mijn God, dit was het dan,' waren haar laatste gedachten. De bumper van de auto raakte haar hard. Ze kwakte zijdelings tegen de voorruit, vloog half over het dak en smakte op straat, waar ze versuft bleef liggen.

Pijn, haar hele lichaam protesteerde, maar boven haar gekreun hoorde ze de auto schakelen. De rode achterlichten kwamen op haar af en met een laatste krachtsinspanning rolde ze opzij. De donkere carrosserie flitste langs haar gezicht en kwam met piepende remmen tot stilstand. Merde, dit was geen ongeluk. De klootzak wilde haar vermoorden. Ze moest van de straat!

Adrenaline pompte door haar bloed en gaf haar kracht. Ze verbeet de pijn, drukte zich overeind en strompelde naar een vluchtheuvel. De

auto schakelde en naderde snel. Ze keek niet om, concentreerde zich op het grote blok beton op het midden van de smalle vluchtheuvel en dook er achter.

Een fractie later klapte de brede bumper hard tegen het beton. Metaal scheurde en brokstukken van de koplamp vlogen langs haar gezicht. Maar het blok zat goed verankerd en week niet, ondanks de druk. Ineengedoken wierp ze een blik op het grommende monster, dertig centimeter van haar gezicht waar het een laatste poging deed om het beschermende beton uit de klinkers te drukken. Opeens verwijderden de lichten zich, de motor gromde diep en de gekneusde voorkant schoot op haar af. Ze drukte zich plat achter het betonblok, dat nu ieder moment zou kunnen bezwijken.

Maar de chauffeur had zich bedacht. De auto scheerde langs de vluchtheuvel en verdween in de mistflarden. Trillend luisterde ze, maar haar overlevingsdrang nam het initiatief. Hinkend bereikte ze het trottoir en even later klikte de solide deur van het appartementencomplex achter haar in het slot.

–

‘Mislukt. Juiste moment, goede plek, maar ze heeft het gered. Snel, taai wijf. Wat ze heeft opgelopen weet ik niet. Volgende keer beter.’

‘Er is geen volgende keer. Niet voor jou.’ Door de ijzige kilte in zijn stem wilde de ander zich per se verantwoorden.

‘Ik heb haar vol geraakt, ze vloog...’

‘Niet over de telefoon, niet nu!’ Het bevel van Maurice was kort en hij schakelde zijn handy uit. Jean, zijn beste ‘hit-and-run’-rijder had het verpest. Celine was gewaarschuwd en een tweede gelegenheid, op deze manier, zou zich niet voordoen.

‘Merde.’ De vloek rolde door de kamer. Toch moest hij dit aan zijn mensen overlaten. Hoewel Henri geen limiet gesteld had, werd zijn tijd krap. De mogelijkheden om haar dood op een ongeval te laten lijken, waren miniem geworden. Met enige weemoed dacht hij aan de ‘Dutch-

man'. De professionele moordenaar had zijn handwerk tot een kunst verheven. Al zijn moorden waren prachtige ongelukken. Maar helaas, de man was gedood tijdens de expeditie, twee jaar geleden. Ja, de jacht op de schat en die klote onsterfelijkheid had goede mannen het leven gekost. En wat had het opgeleverd? Niets. Alleen eer en glorie voor de ontdekking van die tekeningen. Daar was het Henri echter niet om te doen geweest. De schat leek ook al niet de reden. Waarom was Le Comte als een gek achter die mythe van onsterfelijkheid aangegaan?

De vraag was nooit beantwoord. Hij wist niet precies wat er zich had afgespeeld, zelfs niet of de schat of delen daarvan gevonden waren. Het avontuur van Le Comte was in nevelen gehuld. En dan die onsterfelijkheid. Uit zijn keel klonk een smalende lach: alsof dat iets was dat je zo maar ergens kon vinden. Onsterfelijkheid bestond niet. Als je tijd gekomen was, door een kogel, ziekte of ouderdom, dan ging je. Bescherming, onsterfelijkheid, het was niet mogelijk. Daar was Maurice te nuchter voor. En dat zou Henri, als zijn tijd binnenkort gekomen was, wel merken. Zijn grote handen wreven ruw over elkaar, alsof ze de innerlijke koude konden verdrijven. Met een zucht schonk hij nog een glas wijn in en liep naar de slaapkamer.

Hoofdstuk 4

Amsterdam/Parijs

Het aanhoudende gepiep schuurde zijn zenuwen. Het kostte hem tijd om de boosdoener te vinden, maar uiteindelijk kreeg hij het toestel te pakken en drukte op de verbindingsknop. De eerste woorden gingen verloren door zijn trage bewegingen.

‘Hallo, hallo,’ klonk een vrouwelijke stem in zijn oor. Moeizaam drukte hij zich verder overeind in de stoel, waarin hij in slaap gevallen was. Het toestel gleed uit zijn handen en viel op de grond.

‘Verdomme.’ Zo wist hij nog steeds niet wie er aan de lijn hing. ‘Dat ze verrekken, om zo vroeg te bellen!’ Hij had zijn slaap nodig. Toch graaide hij naar het toestel, kreeg het te pakken en drukte het tegen zijn oor.

‘Hallo Jean, c’est toi vraiment? Jan!’ De stem riep herinneringen op, maar zijn benevelde geest kon ze niet plaatsen.

‘Jan Derksen.....Met wie, eh wie eh.....spreek ik?’ Een waterval van Franse zinnen werd zijn hoofd binnengesluisd. Dit was meer dan zijn dronken kop kon hebben. Met een vertrokken gezicht hield hij het toestel ver van zich af. Dit was toch geen stijl, zo midden in de nacht. Vast een of andere Franse del die verkeerd verbonden was. Jan kneep zijn ogen stijf dicht en probeerde zich te concentreren. Zo ging het niet. Zijn waterige ogen keken met afschuw naar het ding in zijn hand, dat vage geluiden uitbraakte. Resoluut drukte hij op de uittoets en liet het toestel vallen. Ze moesten hem met rust laten. Zuchtend en steunend liep hij naar de slaapkamer, rolde zich in zijn dekbed en viel in een onrustige slaap.

‘Merde, merde et encore!’ De man die ze wanhopig probeerde te bereiken, was bezopen. Celine had die mogelijkheid over het hoofd gezien, maar had het kunnen weten. Uit veiligheidsoverwegingen had Henri de

professor regelmatig laten observeren omdat hij wilde weten of de man zich aan hun afspraken hield. Zo had zij, stiekem de rapporten lezend, de afgang van de eens zo bekende Jan Derksen kunnen volgen. Jan, professor aan de universiteit van Utrecht, zat in het dieptepunt van zijn leven en probeerde dat weg te zuipen.

Na hun ondergronds avontuur had ze hem nog één keer ontmoet. De avond nadat zij alle drie gedecoreerd waren door de president. Die avond waren de belangrijke afspraken gemaakt en daar had Jan zich altijd aan gehouden. Zijn scheiding had hem aan de drank gebracht. Blijkbaar ging hij er aan onderdoor. Hoe kon ze nu contact leggen?

Nadat ze de schok van de aanslag had verwerkt, had ze haar pijnlijke lichaam gecontroleerd. Een aantal kneuzingen en blauwe plekken, ze mankeerde niets. Ja, haar zelfvertrouwen was aan flarden gereten. Maar haar vechtlust en veerkracht had ze snel hervonden. Ze had ongelooflijk veel geluk gehad. Een lang, heet bad verzachtte de pijn en haar op hol geslagen gedachten kwamen tot rust. Ze overwoog haar positie en werkte enkele ideeën uit.

Cruciaal: Hoe kon ze Henri van zich afhouden? Beter: Hoe kon ze hem bewegen om zijn moordenaars terug te roepen?

De oplossing lag in de 'waarde' die zij voor haar paranoïde echtgenoot kon hebben. Als zij die waarde kon verhogen, had ze een kleine kans. Wat kon de waarde opkrikken? Haar gedachten draaiden in steeds kleinere cirkeltjes en opeens was daar de oplossing. Geld en macht bezat hij in overvloed. Haar lichaam was voor hem niet aantrekkelijk genoeg. Maar er was één ding waar Henri, twee jaar geleden, als een bezetene op gejaagd had: onsterfelijkheid.

Ze hadden aanwijzingen dat zoiets wazigs en ongrijpbaars toch had bestaan. Ze hadden immers ook de resten van de schat gevonden. Iedere keer weer was dat woord in oude geschriften opgedoken. Tastbaar was het nooit geworden, omdat ze maar net het plotseling ondergelopen grottenstelsel hadden kunnen ontvluchten. Sindsdien had de overheid de ingang afgesloten om de cro-magnontekeningen te conserveren en het zou jaren duren voordat de grotten voor het publiek opengesteld zouden worden.

Er waren twee mensen die ze kon vertrouwen én op wie ze een beroep kon doen omwille van het verleden. Bij de gedachte aan François du Tour trilde ze, maar voelde ook een innerlijke leegte. Deze pragmatische, knappe man had ze uit het oog verloren. Hij was haar jeugdliefde, vóór haar wilde jaren en de enige die de leegte zou kunnen vullen. Ze was altijd van hem blijven houden, vooral na hun tweede, kortstondige affaire tijdens zijn studie aan de Academie van Beeldende Kunsten in Parijs. Toen al was ze onder de indruk van de foto's die hij maakte. Het probleem met François was, dat hij te veel van vrouwen hield om zich aan één te binden. Als het hem te moeilijk werd, trok hij de wijde wereld in die wachtte om door hem in beelden te worden vastgelegd.

Veel later had ze een keer een expositie bezocht en zijn fotoreportages in bladen kunnen bewonderen. Zijn 'Art in Nature' werd alomtewees gewaardeerd. Als hij in Frankrijk verbleef, zou ze hem kunnen traceren.

Jan Derksen was de andere man uit haar verleden. Ook hij zou haar kunnen helpen. Jan had iets van een riddlemaster en kon de raadsels uit de geschiedenis doorgronden. Tijdens hun jacht op de schat van Karel de Grote, was Jan onmisbaar geweest. Achter zijn zachtmoedige karakter waren goede eigenschappen vandaan gekomen, meer dan ze voor mogelijk had gehouden.

Dronken of niet, het was van levensbelang om hem te bereiken, een opgave voor de volgende ochtend. Als een kat strekte Celine haar beurse lichaam in de zijden lakens. Nu ze een doel had kon ze slapen.